

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke altid er sammenfaldende. Det er også en sag, man må tage med i sine overvejelser.

Det forslag, der foreligger i finansudvalget, indeholder også beslutning om bygningen af nye FM-stationer. Jeg er enig i, at det er meget vigtigt, at disse stationer bygges, således at der derved sikres tilfredsstillende lytterforhold, men det er ikke blot nødvendigt at have tilfredsstillende lytterforhold i København, i Sønderjylland, hvor det er i høj grad påkrævet, og på Bornholm. Det er virkelig også vigtigt at have det i Nordjylland. Nordjylland er desværre på forskellig måde stedbarn; det er ikke rimeligt, at denne landsdel også skal være det på dette område. Jeg vil bede den højtærede undervisningsminister udtale sig om denne sag og måske overveje, om der dog ikke allerede nu skulle være mulighed for, at også befolkningen nord for Mariager fjord kunne få de samme gode lytterforhold, som man nu vil velsigne den øvrige del af befolkningen med.

Jeg har gerne villet sige disse ting, fordi jeg tror, at når vi skal diskutere radioens fremtid, må i disse overvejelser også spørgsmålet om fjernsynet indgå, og jeg har lagt vægt på at få sagt, at før en beslutning herom kan træffes, må tinget have mulighed for offentligt at tage stilling til det.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi ønsker et udvalg nedsat. Vi er rede til dèr at diskutere alle forslag, og vi håber på et frugtbart resultat.

Steen: Idet jeg ser bort fra nogle mindre væsentlige ændringer, der ikke er af principiel natur, er loven om radiospredning nu så gammel, snart 24 år, at der ikke er noget urimeligt i, at den nu tages op til gennemgang, og det siger jeg ikke mindst i betragtning af den mægtige udvikling, der er sket, siden denne lov blev gennemført.

Det, der stadig er rejst kritik imod, og det, lovforslaget her da også tager sigte på at ændre, er det grundlag, hvorpå de 6 af radorådets 16 medlemmer udvælges, idet de udnævnes efter indstilling af de såkaldte lytterorganisationer i forhold til disses medlemstal. Jeg vil gerne for at undgå enhver misforståelse straks sige, at når denne ordning kritiseres rent principielt, så har kritikken ret, og den har det i en sådan grad,

at det er naturligt at spørge: Hvorledes har et sådant system for valg af medlemmer til et offentligt råd på noget tidspunkt kunnet gennemføres i landets lovgivende forsamling? Ja, det har jo sin historiske forklaring, som er denne, at der var nogle mennesker, der meget hurtigere end regering og rigsdag var opmærksomme på, hvilken mægtig opfindelse radiofonien var, og hvilken betydning den ville få. De første lyttere fandt sammen i foreninger og udførte på forskellige områder både teknisk og programmæssigt et pionerarbejde, som der er grund til at mindes med respekt, og vi ønskede at give dem indflydelse på radiofoniens udvikling, da loven dengang blev skrevet, den lov, der traf den rigtige principielle afgørelse, at radiospredning ikke var et privat foretagende, ikke et forretningsanliggende, men et folkets fælles middel i oplysningens og underholdningens tjeneste.

Javel, kan man heroverfor sige, men hvorledes har denne ordning kunnet bestå så længe, som tilfældet har været, og bestå trods en kritik, der var principielt berettiget? Dette har efter min bedømmelse to forklaringer, som jeg synes har krav på at komme med ind i billedet nu, da vi har en lejlighed til offentligt at drøfte dette spørgsmål.

Den ene forklaring er simpelthen den, at ordningen har virket ganske tilfredsstillende. De af lytterorganisationerne gennem årene indstillede medlemmer har tilført radorådet mange gode og værdifulde ideer og tanker, tanker, de har mødt hos de jævne mennesker, som de til daglig færdes iblandt indenfor alle samfundets lag, og som udfra deres forskellige livsindstilling har tilsluttet sig eller ikke tilsluttet sig en eller anden af de lytterorganisationer, der så opmærksomt kalder på dem.

Den anden forklaring er, at hver gang tanken om at bevare den direkte lytterindflydelse, men gennem direkte valg, har været rejst, og det er sket gentagne gange såvel fra lytterorganisationernes som fra selve radorådets side, er man nået til den erkendelse, at dette direkte valg, der lyder så let og ligetil, møder så store praktiske vanskeligheder og er forbundet med så store omkostninger, at man har måttet indrømme, at det er ikke dèr, vejen til afløsning af den nuværende ordning går. Afgørende i denne